

Κυριακή 11η Δεκεμβρίου 2022

Κυριακή ΙΑ΄ Λουκᾶ, (Τῶν Προπατόρων).

(Λουκ. 14, 16 – 24 καί Ματθ. 22, 14).

«...δειπνον μέγα» (Λουκ. 14, 16).

Καθώς βρισκόμαστε στήν τελική εὐθεία πρὸς τὰ Χριστούγεννα, ἀκοῦμε σήμερα ἀπό τό Θεανδρικό στόμα τοῦ Ἰησοῦ τήν παραβολή τοῦ Μεγάλου Δείπνου. Ὁ Θεός προσκαλεῖ τούς ἀνθρώπους στήν εὐωχία τοῦ Παραδείσου. Ἔρχεται νά γίνει ἄνθρωπος, γιά νά κοινωνήσει μέσα ἀπό τό Πασχάλιο Δεῖπνο μέ τόν κάθε ἄνθρωπο. Φοράει τή σάρκα μας, γιά νά ἐνωθεῖ μαζί μας. Μᾶς προσκαλεῖ νά φᾶμε τή σάρκα Του, γιά νά κοινωνήσουμε μαζί Του. Ὁ Χριστός προσκαλεῖ, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος ἀπορρίπτει τήν πρόσκληση. Ἀπορρίπτει τήν ἀγάπη τοῦ

Θεοῦ. Ἀπορρίπτει τήν κοινωνία μέ τόν Θεό. Αὐτό εἶναι τό δράμα τοῦ Μεγάλου Δείπνου πού ἐτοιμάζεται μέ φροντίδα, ἀλλά ἀπορρίπτεται ἀπό ἀπερισκεψία, ἐγωισμό καί ἐπιπολαιότητα.

Ἡ κοινωνία μέ τόν Θεό ἀποδίδεται μέ τήν παραβολή τοῦ Μεγάλου Δείπνου. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος καταλάβει τό μέγεθος τῆς εὐωχίας στήν ὁποία προσκαλεῖται, ἴσως διστάσει νά ἀπορρίψει τήν πρόσκληση. Ἐάν ἐννοήσει τό μέγεθος τοῦ Δείπνου, ἴσως δέν τό ἀνταλλάξει μέ τά πρόχειρα καί βρώμικα φαγητά τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ Κύριος, γιά νά μᾶς βοηθήσει νά γίνουμε συγκοινωνοί μαζί Του, παρουσιάζει ἕνα «δειπνον μέγα», ἔτσι ὥστε νά ὑποκινήσει τό ἐνδιαφέρον καί τήν προσέλευσή μας σ' αὐτό. Τό μέγεθος τοῦ δείπνου καθορίζεται ἀπό τρεῖς παράγοντες: πρῶτον, ἀπό τήν ποιότητα καί τήν ποικιλία τῶν φαγητῶν, δεύτερον,

ἀπό τόν ἀριθμό τῶν συμμετεχόντων καί τρίτον, ἀπό τή διάρκεια τοῦ γεγονότος.

Κατ' ἀρχήν σ' ἓνα μεγάλο καί σημαντικό δεῖπνο σερβίρονται τά πιό ἐκλεκτά ἐδέσματα. Πρόχειρα καί ἄνοστα φαγητά δέν ἀρμόζουν σ' ἓνα σημαντικό καί μεγάλο δεῖπνο. Τά προσφερόμενα πιάτα σ' ἓνα μεγάλο δεῖπνο ἔχουν ποιότητα στίς πρῶτες ὕλες, ἔχουν ποικιλία ὑλικῶν, ἔχουν ἐξαιρετική ἐμφάνιση καί ἐπιμέλεια στήν παρουσίαση. Μέ ἓναν λόγο τά φαγητά ἑνός μεγάλου δείπνου εἶναι μοναδικά. Ὁ Οἰκοδεσπότης Θεός ἐτοιμάζει τό Μεγάλο Δεῖπνο τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν καί παραθέτει ὡς ἔδεσμα ἐκλεκτό, μοναδικό καί πολύτιμο τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Υἱοῦ Του. Στό δεῖπνο πού προσκαλοῦνται οἱ πιστοί ὅλων τῶν ἐποχῶν ἡ τροφή εἶναι οὐράνια, ἀφθαρτη, ὑπερέχουσα κάθε προσδοκία. Οἱ πιστοί προσκαλοῦνται νά καταναλώσουν τόν ἴδιο τόν Θεό. Νά γευτοῦν τή Θεότητα, νά φάγουν τό

βρῶμα πού δέν ὑπάρχει πουθενά ἄλλοῦ παρά μόνον πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα. Νά χορτάσουν τήν πείνα τῆς ὑπαρξῆς τους γιά πληρότητα καί νοστιμιά, ὅπως δέν μποροῦν νά τό ὄνειρευτοῦν καί νά τό ἀπολαύσουν σέ κανένα κοσμικό συμπόσιο, μέ κανέναν ὑλικό καί γήινο τρόπο. Οἱ προσκεκλημένοι τοῦ Μεγάλου Δείπνου καλοῦνται νά γευτοῦν τόν Ἄμνό τοῦ Θεοῦ, τόν Μόσχο τόν σιτευτό, τόν βότρυον τόν πέπειρον, τροφή ἄφθαρτη καί ἀφθαρτίζουσα. Νά γευτοῦν καί μέσα ἀπό τή γεύση νά φτάσουν στή γνώση. Ἡ τροφή τοῦ Μεγάλου Δείπνου εἶναι γνώση Θεοῦ. «Γεύσασθε καί ἴδετε ὅτι χρηστός ὁ Κύριος»! Τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ προσφέρονται πρός βρῶσιν ἀπό τούς πιστούς μέ μία πρόσκληση συνεχιζόμενη καί ἐπαναλαμβανόμενη. Σέ κάθε Εὐχαριστιακή σύναξη προσφέρεται ἡ πολυτιμότερη καί μοναδικότερη τροφή, ὁ ἴδιος ὁ Θεός, γι' αὐτό κάθε Θεία Λειτουργία εἶναι ἓνα Δείπνο Μέγα σέ

νόημα και σημασία. Ένα Δείπνο πού ή πρόσκληση είναι τιμή, ή συμμετοχή είναι εύλογία και ή τροφή είναι αιώνια ζωή και σωτηρία.

Δεύτερον, ό Χριστός λέγει στή σημερινή παραβολή ότι ό Οικοδεσπότης έτοιμάσε «δείπνον μέγα», διότι ό άριθμός τών συμμετεχόντων είναι άπειρος. Δέν είναι ένα δείπνο πού προσφέρεται σέ μία μικρή παρέα. Δέν είναι ένα δείπνο για μία κάστα, για μία ομάδα, για μία οικογένεια ή κάποια γειτονιά. Είναι τό Μεγάλο Δείπνο πού έτοιμάστηκε και προσφέρεται στά μέλη τής Έκκλησίας. Προσφέρεται σ' όλους τούς ανθρώπους από τήν αρχή του κόσμου μέχρι τή συντέλειά του. Άμέτρητα έκατομμύρια οί προσκεκλημένοι όλων τών εποχών προσκαλοῦνται νά προσέλθουν στό Δείπνο και νά παρακαθίσουν στό ίδιο τραπέζι μαζί μέ τούς άγίους, τούς δικαίους και τούς άληθινά πιστούς όλων τών αιώνων. Άν ένα δείπνο χαρακτηρίζεται σημαντικό,

ἐπειδὴ παρατίθεται πρὸς τιμὴν κάποιου ἐπίσημου προσώπου, πόσο Μέγα εἶναι τὸ Δεῖπνο στό ὁποῖο μᾶς καλεῖ ὁ Οἰκοδεσπότης Χριστός, ὅταν αὐτό παρατίθεται πρὸς τιμὴν ὄλων τῶν ἁγιασμένων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας Του, πού λάμπουν ὡς πολύφωτοι ἀστέρες στό νοητό στερέωμα τοῦ Παραδείσου; Πόσο Μέγα εἶναι τὸ Δεῖπνο, ὅταν παρακαθόμαστε σ' αὐτό μαζί μέ τούς λαμπρούς ἱεράρχες, τούς φωτοστεφανωμένους μάρτυρες, τούς κεκαθαρμένους ὀσίους, τούς λαμπροφόρους ἀσκητές, τούς τίμιους ἀγωνιστές τῆς ζωῆς, τούς ἄξιους μαχητές τῶν παθῶν, τούς νικητές τῆς καθημερινότητας, τούς βασιλεῖς καί πρίγκιπες τοῦ πνεύματος καί τῆς ἀρετῆς; Εἶναι Μέγα τὸ Δεῖπνο, ὅταν συνδαιτυμόνες μας εἶναι τά λαμπρότερα πνεύματα τοῦ κόσμου, οἱ ἐπιφανέστεροι ἄρχοντες τῆς ἀρετῆς, αὐτή ἢ ἴδια ἢ Κυρία Θεοτόκος, ὡς οἰκοδέσποινα καί συμμετέχουσα σ' αὐτό! Ὅμως, τὸ ἀνερμήνευτο μυστήριο καί ἡ

ἀπέραντη χαρά εἶναι πῶς, ἐνῶ τό Δεῖπνο τοῦ Θεοῦ ἔχει τόσο πολλούς συμμετέχοντες, ἐντούτοις ὁ κάθε ἕνας τιμᾶται ὡς μοναδικός ἀπό τόν Οἰκοδεσπότη καί ἀπολαμβάνει τή συμμετοχή του σ' αὐτό ὡς τό μόνο ἐξαισία τιμώμενο πρόσωπο τοῦ Δείπνου: «φιλότιμος γάρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τόν ἔσχατον καθάπερ καί τόν πρῶτον», «...καί τήν πρᾶξιν τιμᾶ καί τήν πρόθεσιν ἐπαινεῖ».

Τέλος, τό Δεῖπνο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ χαρακτηρίζεται ἀπό τόν Χριστό ὡς «Μέγα», διότι εἶναι ἕνα Δεῖπνο χωρίς τέλος. Ἡ τρυφή καί ὁ πλοῦτος τῆς χρηστότητας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄνευ ὁρίων καί μέτρων. Γιά τόν κόσμο κάθε σπουδαῖο δεῖπνο καί κάθε μεγάλο γλέντι κρατάει κάποιες ὥρες, ἴσως καί κάποιες ἡμέρες. Τό Μέγα Δεῖπνο τῆς Ἐκκλησίας, ὅμως, εἶναι ἀτελεύτητο, ἀτέρμονο, αἰώνιο, παντοτινό. Εἶναι μία εὐφροσύνη πού ἀρχίζει μέ τή μετάνοια καί δέν τελειώνει ποτέ. Ὁ πιστός, ὅσο γεύεται τόν

Θεό, τόσο Τόν ἐπιθυμεῖ περισσότερο. Ὅσο χορταίνει ἀπό τή θεϊκή παρουσία, τόσο πεινάει περισσότερο γι' αὐτήν. Ἔτσι περνάει ἀπό ἐμπειρία σέ ἐμπειρία. Ἀνεβαίνει ἀπό ἀγάπη σέ περισσότερη ἀγάπη καί ἀπό δόξα σέ μεγαλύτερη δόξα.

Τά Χριστούγεννα πλησιάζουν. Τό Μέγα Δεῖπνο τῆς Ἐκκλησίας μᾶς περιμένει. Μήν τό χάσουμε. Μήν ανταλλάξουμε τήν οὐράνια τρυφή μέ τή λάσπη τῆς γῆς. Μή χάσουμε τό ἀληθινό φῶς γιά τά φτηνά λαμπιόνια τοῦ κόσμου, τή δόξα τοῦ Θεοῦ γιά τή χρυσόσκονη τῶν ψευδαισθήσεων. «Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως· πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεῖς θρηγείτω πενίαν· ἐφάνη γάρ ἡ κοινή Βασιλεία». Μακάρι σ' αὐτή τή Βασιλεία νά εἶμαστε ἄξιοι καί τιμημένοι προσκεκλημένοι, συνδαιτυμόνες τῶν ἁγίων καί συμμετέχοντες στή μετάληψη

τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ,
τοῦ Σωτήρα καί Λυτρωτῆ μας. Ἀμήν.